

харно стана, да се познаваме отъ сега нататъкъ...

— Нее за гаранцията, бе брате, не е за довѣрието!
— разшѣта се Балабана. — Нѣма, това е!... Казвамъ ти като на приятелъ самата истина...

— Шшшт! — сложи прѣстъ на устата си Андонъ и погледна гордо. — Бѣше време, когато и безъ кожи имахме довѣрие...

Андонъ намекна за времето, когато бѣше председателъ на тричленката и по цѣли нощи гуляеше въ кръчмата на Балабана.

— Времената станаха лоши, Доне, ние сме си харни хора, — каза угоднически усмихнатъ кръчмарина.

— Ама приятелъ въ нужда се познава... — отвърна Андонъ. — Деликанлията само да мине край тебе ще имашъ много по-голѣма полза, отколкото, да речемъ, отъ дѣда Кръстя, който цѣла година кисне тукъ... А, дѣдо Кръстю, така ли е? Балабанъ, вижъ какво ще пие дѣдо Кръстю!

— Нищо не искамъ да пия!

— Защо така, дѣдо Кръстю? Пийни си, разтропай се, я вижъ какви дървени кондури си имашъ... Тежки ще ти сж за оня свѣтъ...

— Не съмъ ти за черпнята, не искамъ да ямъ залъка на децата ти, — рече привидно спокоенъ дѣдо Кръстю. Андонъ се обърна като оживенъ.

— Че азъ на децата си залъка ли ямъ, бре дърта пинтию? Ти защото си голѣмъ пестовникъ, та си тръгналъ съ налъми по кръчмарницитѣ!

— Ама не и по затворитѣ за хайдутлукъ!

Андонъ се изправи застрашително.

— Азъ... за хайдутлукъ?... За какъвъ хайдутлукъ, бре лалугерино?

Дѣдо Кръстю мигна страхливо и сведе глава безъ да отговори.